

העם אילו ידע המנהיג

השרים מוכנים להצטייר ככסילים וחידל-אישים ובלבד שלא לשאת באחריות למעשיהם.

מילחמת-הלבנון החלה לפי המניין הערבי ב-4 ביוני 1982, כאשר הצטווה חילו-האוויר לערוך התקפה רצחנית על כירות, כביכול כתגובה על ההתקפות בחי השגריר שלמה ארגוב בלונדון. ההתקפות בוצעו בידי האירגון של אברנידאל, שונא-אש"ף, ושני מרכזיו הם כרמלוק ובנג'רד, לא כביירות.

לפי לוחמי הישראלי, החל "מיבצע שלום הגליל" ב-6 ביוני, יממה אחת אחרי יום-השנה להתחלת מלחמת-ששת-הימים ב-5 ביוני 1967.

ואף אחד מהם לא עורר חרווה כציבור הישראלי.

למשוך באף. התופעה הכוללת ביותר השבוע היתה התופעה שלא היתה: איש לא חגג את התחלת מלחמת-הלבנון. כל העסקנים, העיתור

עבדאלקאדר אליחוסייני עשרות פקידים נגד קבר אחד

על פויצל אליחוסייני עבר שבע קשה — ומבולבל.

התחלת השבוע נודע לו כי אמו הקשישה, וג'יה, נפטרה בבית-חולים בלונדון. הוא רצה להביא את גופתה לירושלים. כדי שתיקבר ליד אביו — בעלה במישרדה-בירות יתן לו אישור. הוא פנה לממונה על המחוז במישרדה-הפנים, וגם שם נראה שזכר סדר.

אך כעבור יומיים, טוען אליחוסייני, הסתכנה הפרשה. הוא סכור שיש לכך קשר עם הוותה של אמו. פייצל מספר כי הוא הוזמן למשרד של הממונה על המחוז, פקיד כשם רפאל לוי, ושם הוא נשאל לזהות אביו. כאשר גילה פייצל את האמת, נאמר לו, לדבריו, שגורמיי ביטחון מתנגדים לכך שגופתה של אמו תובא לירושלים, וכי אין עריין אישור לכך.

אל חוסייני (43), חקלאי ואיש המכון ללימודים ערביים בירושלים, מרותק לעיר-מגוריו כבר יותר משנה, אחרי שחבש את התנגדותו לסיפול רמת-הגולן. הוא פנה לכמה ידידים כדי שיסייעו לו. שמו לא היה זר להם.

גופת לוחם אלמוני

כל הגיבורים שהיו נעדרים על הפלסטינים כדור האחרון, לא היה

נאים, הפרשנים, הגויה-רעות ושאר האנשים שליוו את פתיחת המלחמה בירייה-קולניים (ראה איגרת העורף ועמודים 10-11) נרמו, או העמידו פנים כאילו אמרו את ההיפך. לעומת זאת נשמע ברמה קולם של מותחני-הביקורת, העיתונות מלאה במאמרי-חשיפה עוקצניים, שחשפו את מחדלי הממשלה בראשית המלחמה ובמהלכה (ראה עמודים 8-9). הפגנות-ענק בגנות המלחמה מילאו את הרחובות (ראה עמודים 6-7). מפלגת-העבודה, שליוותה את פתיחת המלחמה בהסכמה רוננת, תבעה להקים ועדת-חקירה ממלכתית כדי לבדוק את פעולות הממשלה בימי המלחמה.

כולט מכל היתה האווירה כממשלה עצמה. השרים האשימו זה את זה באחריות למלחמה, ואיש מהם לא היה מוכן לקבל את האחריות על עצמו. כולם הסכימו שיש להטיל את כל האחריות על אריאל שרון, ש-משך את השרים באף, ואילו שרון עצמו טען בזעם כי כל מהלכיו היו באישור הממשלה.

מי אחר-איי? בכל מי שטר מנהיגותי, קיימת נטייה אוטומטית להגן על המנהיג, לקשט אותו ככל ההישגים, ולשחרר אותו מכל הכישלונות. הסיסמה החזרת היא: "אילו רק ידע זאת המנהיג" בימי-שפל נוצרת התמונה של המנהיג המנותק, שאנשי-חצרו מסתירים ממנו את העובדות.

כך קרה השבוע בישראל. היתה קיימת כמעט הסכמה כללית בחוגי השלטון לחפות על מנחם בגין. הוא הצטייר כזקן תלוש, החי לו בעולם

המילחמה לגיון הזרים

צה"ל נמצא עתה בהרי השוף על פי דרישת האמריקאים, שאינם מניחים לממשלת-ישראל לצאת משם עובדה אחת הוכחה השבוע מעל לכל צל של ספק: צה"ל נמצא עתה בעמדותיו הנוכחיות, בכיכוע, בהרי השוף ובאיזור ביירות, על פי דרישת ארצות-הברית ובשליחותה.

דימוני, שאינו שותף באחריות, וישראל שרון הרשע סוכך אותו של סופרים. אך לא היה בה כל ממש. העובדות הוכיחו בעליל כי מנחם בגין היה שותף מלא לא רק לכל ההחלטות שהובילו למלחמה ולמהלכיה, אלא שגם השתתף, בידיעה מלאה, במערכת הכוזבים והשקרים שנוצרה לרמות את החיילים הלוחמים, את הציבור כולו ואת העולם.

שרון לא הוביל אותו באף. בגין הוא שנתן לשרון להוביל את הממשלה בדרכו ההרפתקנית.

האלמנה חזרה הביתה

מי ששווה לעבד-אליקאר אל-חוסייני. הגבר המוצק, בעל השפס, היה בנו של ראש עיריית ירושלים וקרובי-משפחה של המופתי, חג' אמין אליחוסייני. אחרי שלמד כימיה, התייצב בראש חבורה של לוחמים במרד הערבי של 1936 ("המאורעות"), נפצע פעמיים והונגב כשהוא פצוע, לסוריה. משם עבר לעיראק, היה פעיל במרד העיראקי נגד הבריטים במילי-חמת-העולם השנייה, והגיע משם בחורה לקאהיר, כפרוץ מלחמת-העצמאות, הועמד בראש הכוחות הפלסטיניים.

מי מטפל בעניין?

את גיבורם בדרכו האחרונה — ובאותה השעה כבשו כוחות הפלמ"ח שוב את הקסטל. אגדת עבד-אליקאר לא נשארה נזלת הערבים בלבד. גם בצד היהודי נותרה הערכה לזיכור של האיש, שהיה אויב מכובד. לפחות תרשם אנשי-פלמ"ח שונים טענו כי הם ירו את היריה, ששמה קץ לחייו.

עבד-אליקאר, שהיה אז בן 40 כתב באתו הערב לבנו היחיד, פייצל, מיכתב שאליו צירף שיר שכתב: "ארמת האמיצים הוותה/ היא אדמת אבותינו/ על האדמה הוותה/ אין כל זכות ליהודים." / איך אוכל לישן/ כעור האויב עליה/ דבר נוער בלבבי/ מולדתי קוראת."

עבדאלקאדר אליחוסייני עשרות פקידים נגד קבר אחד

עבדאלקאדר אליחוסייני עשרות פקידים נגד קבר אחד

על פויצל אליחוסייני עבר שבע קשה — ומבולבל.

התחלת השבוע נודע לו כי אמו הקשישה, וג'יה, נפטרה בבית-חולים בלונדון. הוא רצה להביא את גופתה לירושלים. כדי שתיקבר ליד אביו — בעלה במישרדה-בירות יתן לו אישור. הוא פנה לממונה על המחוז במישרדה-הפנים, וגם שם נראה שזכר סדר.

אך כעבור יומיים, טוען אליחוסייני, הסתכנה הפרשה. הוא סכור שיש לכך קשר עם הוותה של אמו. פייצל מספר כי הוא הוזמן למשרד של הממונה על המחוז, פקיד כשם רפאל לוי, ושם הוא נשאל לזהות אביו. כאשר גילה פייצל את האמת, נאמר לו, לדבריו, שגורמיי ביטחון מתנגדים לכך שגופתה של אמו תובא לירושלים, וכי אין עריין אישור לכך.